

[Sędzia Przewodniczący Jachowicz Bogdan 00:01:41.000]

Początek uzasadnienia. Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2019 r. w sprawie z powództwa Miasta Ł. przeciwko E. P. i A. K. o zapłatę Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi 30 kwietnia 2019 r. uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 12 września 2018 r. w sprawie sygn. akt II Nc 704/18 i oddalił powództwo i nie obciążył powoda kosztami procesu poniesionymi przez pozwanych. Z wyrokiem tym nie zgodziła się strona powodowa, zaskarżyła wyrok w całości, zarzuciła naruszenie § 6 punkt 3 podpunkt 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 23 kwietnia 2012 r. w sprawie dokonywania z Funduszu Pracy refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania środków na podjęcie działalności gospodarczej poprzez uznanie, że nie ma on zastosowania w sprawie oraz błędną interpretację przeciw, przepisów umowy z 19 sierpnia 2015 r. przez uznanie, iż punkt 16 § 3-go umowy oznacza, że beneficjent umowy nie jest zobowiązany do nie podejmowania zatrudnienia, co spowodowało sprzeczność poczynionych przez Sąd orzekający ustaleń faktycznych z treścią zebranego materiału oraz niewłaściwą interpretację materiału dowodowego w postaci umowy łączącej strony. I w oparciu o te zarzuty apelująca wniosła uchylenie wyroku w całości, wydanie nowego wyroku i zasądzenie od pozwanych na rzecz strony powodowej kosztów procesu. W sprawie została złożona odpowiedź na apelację. Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja powódki jest bezzasadna. Podzielić należy jednak zarzut apelacji, co do naruszenia § 6 punkt 3 podpunkt 3 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 23 kwietnia 2012 r. powoływanego w treści apelacji, Dziennik Ustaw 2015 pozycja 1041. Przepis ten nakazuje złożyć do wniosku o dofinansowanie przez bezrobotnego oświadczenie o nie podejmowaniu zatrudnienia w okresie 12 miesięcy od dnia rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej. Umowa łącząca strony jednoznacznie w § 3 punkt 16 nakłada obowiązek nie podejmowania zatrudnienia w okresie pierwszych 12 miesięcy licząc od daty podjęcia działalności. Postanowienia te wbrew stanowisku Sądu Rejonowego są jednoznaczne i nie nasuwają żadnych wątpliwości. Poza sporem jest, że pozwana beneficjentka w połowie maja 2016 r. podjęła zatrudnienie na połowę etatu. Za trafne nienegowane w apelacji uznać należy natomiast, że podstawę oddalenia powództwa stanowi przepis art. 5 k.c. Zgodnie z treścią art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Takie działanie nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Nie ulega wątpliwości, że fakt realizacji przez powoda zadania o charakterze publicznym oraz obowiązek stania na straży wydawania środków budżetowych nie stawia go w stosunkach umownych na z góry uprzywilejowanej pozycji oraz nie wyklucza możliwości oceny jego zachowania na podstawie tegoż przepisu. Tak też Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 21 kwietnia 2011 r. I CSK 799/10 publikowany w systemie L.. W realiach przedmiotowej sprawy należało przyjąć, że zgłoszone przez powoda żądanie zwrotu otrzymanego dofinansowania jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, w szczególności zasadą słuszności i sprawiedliwości. Pamiętać, bowiem należy o celu udzielenia dotacji pozwanej. Udzielona pozwanej forma pomocy określona zgodnie z ustawą z 20 kwietnia 2004 o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy służy przede wszystkim aktywizacji osób bezrobotnych i łagodzeniu skutków bezrobocia. Zgodnie z art. 1 ustęp 1 i 2 tejże ustawy do celów instytucji i rynków pracy należy łagodzenie skutków bezrobocia, aktywizacja zawodowa, dążenie do pełnego i produktywnego zatrudnienia. Zdaniem Sądu Okręgowego należało przyjąć, że cel założony przez pozwa..., ustawodawcę został osiągnięty, pozwana faktycznie prowadziła działalność gospodarczą przez wymagany przez umowę minimalny okres 12 miesięcy i prowadzi ją nadal dając zatrudnienie także innej osobie. W tych okolicznościach uznać należy, że zawarcie przez nią umowy o pracę na 1/2 etatu u schyłku umownego okresu nie zniweczyło zamierzonego celu zawartej umowy. Domaganie się w takich warunkach zwrotu i to całej kwoty stałoby w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację, jako bezzasadną oddalił. O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł stosownie do zasady wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 1 k.p.c. uznając, że skoro strona powodowa przegrała proces w całości w takim też stosunku zobowiązana jest zwrócić pozwanym poniesione koszty postępowania odwoławczego. Na te koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika obliczone stosownie do przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości.

[koniec 00:08:32.002]